

i Ublandet gjør sig skyldig i noget Ulovligt; men jeg skulde dog troe, at man meget godt her i Landet kunde gjøre sig skyldig i et Forhold, der kan synes ind under den Sætning, at Nogen tager Deel i udenlandske Foreninger eller Forsamlinger, der optræder paa en Imod den danske Stat sjenkelig Maade. Man behøver jo ikke at optræde personligt; man kan ved Pengemidler eller paa anden Maade understøtte en saadan Forening i Ublandet, der optræder sjenkelig imod den danske Stat. Det er ganske vist et Forhold, der er strafbart, deri er den ærede Ordfører vistnok fuldkommen enig; men naar han siger, at vi skulde have det straffet igjennem § 4 eller 5, saa maa jeg tilstaae, at jeg forstaaer det ikke. Søvrigt gjentager jeg, at jeg ikke anseer det for nødvendigt, at vi faae en saadan Paragraph som den her foreslaaede; det har jeg sagt hele Tiden, og det gjentager jeg endnu; men dersom det er muligt, at Forkastelsen af denne Paragraph kan berede Banfælighed (Stein er: Nei; Nei), jeg siger det hypothetisk: hvis det er muligt, saa vil jeg ikke være med at bidrage dertil, og derfor er det jeg agter at stemme for Justitsministerens Forslag, naar det fastholdes.

Justitsministeren: Jeg skal hverken over eller undervurdere den Ære, som det ærede Medlem (Behmann) ytrede, det vilde være for mig at sætte mit Navn paa Loven; jeg skal kun bemærke, at jeg ikke har forelagt den med den mindste Prætension. Forsøret blev forelagt som et Commissionsarbejde, og jeg antager, at hvem der saa havde været Justitsminister, vilde han efter den Maade, hvorpaa Commissionen var sammensat, have gjort vel i at følge den selv samme Vej. Naar det dernæst paa en Maade er blevet bebrejdet mig, at jeg ikke har taget nogen videre activ Deel i Forhandlingen, saa kan jeg recurrere til den samme Betragtningssmaade som Unblydning, som det ærede Medlem har fremført og for sin Part gjort gjældende, nemlig at Sagen var i saa gode Hænder hos Udvalget og Ordføreren, at der vistelig ikke behøvedes at tilspies Meget fra min Side, og det vilde maastee netop have kunnet betragtes som en Anmasselse af den Autoritet,

som det ærede Medlem jo frakjender mig, og med Ære frakjender mig, om jeg havde forsøgt at tage nogen activ Deel i Forhandlingerne. Derfor har min Stilling til Sagen været meget simpel; jeg har havt det Hverv, baade paa egne og Regeringens Vegne i Almindelighed at udtale, at man ikke vilde gjøre nogen Indsigelse imod de 150 Endringsforslag, som vare fremkomne, alene med Undtagelse af to Punkter, hvoraf dog det ene er ceberet, nemlig § 92, hvilket noget lettere kunde ceberes, da Bestemmelsen deri jo var baseret paa Gjensidighed. Altsaa kun eet eneste Punkt har jeg anseet det nødvendigt at fastholde, og det synes dog virkelig ikke at være nogen særdeles urimelig Forbring, navnlig naar man tager i Betragtning, at dette Punkt endda er blevet begrændset og indskrænket til, hvad jeg anseer for dets væsentlige Indhold. Det er blevet sagt, at det, der er blevet udeladt, var overordentligt uvæsentligt; men jeg maa dog tillade mig at fremhæve, at den Passus, der er udeladt, gik ud paa, at Straffen var anvendelig ogsaa paa dem, som paa anden Maade end offentlig Tale eller Skrift ere virksomme for at fremkalde en Stemning, der skulde lette eller give Anledning til en uberettiget Indblanding i den danske Stats Anliggender. Jeg kan meget godt sætte mig ind i, at dette Udtryk, at fremkalde en Stemning har noget saa Ubestemt ved sig, at man ikke kunde være uden Betænkning ved at optage det i Loven, og derfor har jeg ogsaa udeladt det; de Handlinger derimod, som indeholdes i den foregaaende Bestemmelse, synes mig rigtignok ligesom efter Sagens Natur at maatte være strafbare. Jeg behøver i saa Henseende ikke at oplæse den paagjældende Bestemmelse eller at forsøge nogen videre Argumentation. Det er i Grunden allerede af den ærede foregaaende Taler, ligesom fra saagodtsom alle Sider, erkjendt, at disse Handlinger ere strafbare, og om man nu end siger, at de ogsaa uden denne Bestemmelse kunne straffes, nemlig som Forsøg, saa møder den meget naturlige Indvending, at de ere af den Art af Forsøg, som ifølge Forholdets Natur maae erkjendes at være selvsændige Forbrydelser. — Jeg beklager, stundt jeg maastee ikke burde vende tilbage dertil, at der ikke har været nogen juridisk Autoritet til-